ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora)

zo 6. novembra 2008 *

Vo veci C-155/07,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť podľa článku 230 ES, podaná 19. marca 2007,

Európsky parlament, v zastúpení: R. Passos, A. Baas a D. Gauci, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: M. Arpio Santacruz, M. Sims a D. Canga Fano, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: francúzština.

ktorú v konaní podporuje:

Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: A. Aresu a F. Dintilhac, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastník konania,

SÚDNY DVOR (tretia komora),

v zložení: predseda tretej komory A. Rosas, sudcovia A. Ó Caoimh (spravodajca), J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka a A. Arabadjiev,

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: M.-A. Gaudissart, vedúci sekcie,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. mája 2008,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 26. júna 2008,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Svojou žalobou Európsky parlament navrhuje, aby Súdny dvor na jednej strane zrušil rozhodnutie Rady 2006/1016/ES z 19. decembra 2006, ktorým sa Európskej investičnej banke poskytuje záruka Spoločenstva na straty z úverov a záruk za úvery na projekty mimo Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 414, s. 95, ďalej len „napadnuté rozhodnutie"), a na druhej strane, pokiaľ by Súdny dvor zrušil toto rozhodnutie, zachovať jeho účinky až do prijatia nového rozhodnutia.

Okolnosti predchádzajúce sporu a konanie pred Súdnym dvorom

2 Dňa 22. júna 2006 prijala Komisia Európskych spoločenstiev návrh, ktorý je základom napadnutého rozhodnutia. Tento návrh uvádzal ako právny základ článok 181a ES.

3 Dňa 30. novembra 2006 prijal Parlament uznesenie obsahujúce stanovisko k predmetnému návrhu, ktoré obsahovalo pozmeňujúci a doplňujúci návrh č. 1 zameraný na pridanie článku 179 ES ako právneho základu. Parlament teda vyzval Komisiu, aby v dôsledku toho zmenila predmetný návrh v súlade s článkom 250 ods. 2 ES.

4 Komisia nezmenila svoj návrh v tomto bode a 19. decembra 2006 Rada Európskej únie prijala napadnuté rozhodnutie výlučne na právnom základe článku 181a ES.

5 Keďže Parlament zastával názor, že predmetné rozhodnutie malo byť prijaté tiež na základe článku 179 ES, podal túto žalobu o neplatnosť.

6 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 10. októbra 2007 bolo vyhovené návrhu Komisie na vstup do konania ako vedľajšieho účastníka konania na podporu návrhov Rady.

7 Uznesením predsedu Súdneho dvora z 25. októbra 2007 sa návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania podaný Európskou investičnou bankou (EIB) zamietol z dôvodu, že EIB nie je uvedená medzi inštitúciami Európskeho spoločenstva taxatívne vymenovanými v článku 7 ods. 1 ES.

Právny rámec

8 Odôvodnenie č. 3 napadnutého rozhodnutia znie takto:

„Na účely podpory vonkajšej činnosti EÚ a bez toho, aby sa ovplyvnila kreditná pozícia EIB, by sa mala EIB ponúknuť záruka z rozpočtu Spoločenstva na operácie uskutočňované mimo Spoločenstva…“

9 Odôvodnenie č. 4 uvedeného rozhodnutia uvádza, že záruka Spoločenstva by sa mala vzťahovať na straty z úverov a záruk za úvery na oprávnené investičné projekty EIB uskutočnené v krajinách, na ktoré sa vzťahuje nariadenie Rady (ES) č. 1085/2006 zo 17. júla 2006, ktorým sa ustanovuje nástroj predvstupovej pomoci (IPA) (Ú. v. EÚ L 210, s. 82), nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1638/2006 z 24. októbra 2006, ktorým sa stanovujú všeobecné ustanovenia zriaďujúce nástroj európskeho susedstva a partnerstva (Ú. v. EÚ L 310, s. 1), a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1905/2006 z 18. decembra 2006, ktorým sa ustanovuje nástroj financovania rozvojovej spolupráce (Ú. v. EÚ L 378, s. 41), ak sa uvedený úver alebo záruka poskytli v súlade s podpísanou dohodou, ktorá nestratila platnosť ani sa nezrušila.

10 Podľa odôvodnenia č. 7 predmetného rozhodnutia:

„Od roku 2007 sa vonkajšie vzťahy EÚ budú podporovať aj novými finančnými nástrojmi, t. j. IPA, [nástrojom európskeho susedstva a partnerstva], [nástrojom financovania rozvojovej spolupráce] a nástrojom stability [zavedeným nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1717/2006 z 15. novembra 2006 (Ú. v. EÚ L 327, s. 1)].“

11 Odôvodnenie č. 8 napadnutého rozhodnutia uvádza toto:

„Finančné operácie EIB by mali byť v súlade s politikami [Únie] v oblasti vonkajších vzťahov vrátane konkrétnych regionálnych cieľov a mali by tieto politiky podporovať. Zabezpečením celkovej súdržnosti s činnosťami [Únie] by financovanie EIB malo dopĺňať zodpovedajúce politiky, programy a nástroje pomoci Spoločenstva v rôznych regiónoch…“

12 Odôvodnenia č. 12 až 14 uvedeného rozhodnutia sú formulované takto:

„(12) Financovanie EIB v krajinách Ázie a Latinskej Ameriky sa progresívne zosúladí so stratégiou spolupráce [Únie] v týchto regiónoch a doplní nástroje financované z rozpočtových zdrojov Spoločenstva. EIB by sa mala snažiť postupne rozširovať svoje činnosti na väčší počet krajín v týchto regiónoch vrátane menej prosperujúcich krajín…

(13) V strednej Ázii by sa EIB mala zamerať na hlavné projekty týkajúce sa zásobovania energiou a prepravy energie, ktoré majú cezhraničný význam…

(14) Na doplnenie svojich činností v krajinách [Afriky, Karibiku a Tichomoria (AKT)] podľa dohody z Cotonou by sa EIB mala v Južnej Afrike zamerať na projekty infraštruktúry verejného záujmu… a na podporu súkromného sektora vrátane [malých a stredných podnikov]…“

13 Článok 1 napadnutého rozhodnutia s nadpisom „Záruka a stropy“ vo svojom odseku 1 uvádza:

„Spoločenstvo poskytuje Európskej investičnej banke (‚EIB‘) paušálnu záruku (‚záruka Spoločenstva‘) za platby, ktoré sa EIB neuhradili, ale ktoré sú jej splatné v súvislosti s úvermi a zárukami za úvery na oprávnené investičné projekty EIB uskutočnené v krajinách, na ktoré sa vzťahuje toto rozhodnutie, ak sa uvedený úver alebo záruka za úver poskytli v súlade s podpísanou dohodou, ktorej platnosť sa neskončila ani sa nezrušila… a v súlade s pravidlami a postupmi EIB a na podporu príslušných cieľov vonkajšej politiky Európskej únie.“

14 Článok 2 tohto rozhodnutia s nadpisom „Krajiny, na ktoré sa vzťahuje toto rozhodnutie“ stanovuje:

„1. Zoznam krajín oprávnených alebo potenciálne oprávnených na financovanie EIB v rámci záruky Spoločenstva je stanovený v prílohe I.

2. Pokiaľ ide o krajiny uvedené v prílohe I a označené ‚*‘ a o ostatné krajiny neuvedené v prílohe I, o oprávnenosti takejto krajiny na financovanie EIB so zárukou Spoločenstva rozhoduje Rada jednotlivo v každom prípade, v súlade s postupom uvedeným v článku 181a ods. 2 Zmluvy [ES].

…

4. V prípade vážnych obáv súvisiacich s politickou alebo hospodárskou situáciou v konkrétnej krajine môže Rada rozhodnúť o pozastavení nového financovania EIB so zárukou Spoločenstva v tejto krajine v súlade s postupom uvedeným v článku 181a ods. 2 Zmluvy.“

15 Článok 3 predmetného rozhodnutia má nadpis „Súlad s politikami Európskej únie“. Podľa znenia jeho odseku 1 „súlad vonkajších činnosti EIB s cieľmi vonkajšej politiky Európskej únie sa zlepší na účely maximálnej synergie medzi financovaním EIB a rozpočtovými zdrojmi Európskej únie“.

16 Odsek 2 predmetného článku 3 je formulovaný takto:

„Spolupráca je v rámci jednotlivých regiónov rozdielna a zohľadňuje úlohu EIB, ako aj politiky Európskej únie v každom regióne.“

17 Príloha I napadnutého rozhodnutia obsahuje v súlade s jeho článkom 2 zoznam krajín oprávnených na financovanie EIB, na ktoré sa vzťahuje záruka Spoločenstva, vypracovaný podľa tejto klasifikácie:

„A. Predvstupové krajiny

1. Kandidátske krajiny

…

2. Potenciálne kandidátske krajiny

…

B. Krajiny susedstva a partnerstva

1. Stredomorie

…

2. Východná Európa, Zakaukazsko a Rusko

…

C. Ázia a Latinská Amerika

1. Latinská Amerika

…

2. Ázia

Ázia (bez strednej Ázie):

…

Stredná Ázia:

…

D. Južná Afrika

Južná Afrika.“

O žalobe

Argumentácia účastníkov konania

Tvrdenia Parlamentu

18 Podľa Parlamentu zo znenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že je nástrojom vonkajšej politiky, ktorý pokrýva zároveň spoluprácu s rozvojovými krajinami a s inými krajinami, ktoré nie sú rozvojové. Podľa názoru Parlamentu, pretože spolupráca

s rozvojovými krajinami patrí výlučne pod hlavu XX Zmluvy s nadpisom „Rozvojová spolupráca“, článok 179 ES musí byť pridaný ako právny základ tohto rozhodnutia.

19 Parlament poznamenáva najmä to, že väčšinu regiónov uvedených predmetným rozhodnutím tvoria „rozvojové krajiny“ v súlade s klasifikáciou Organizácie pre hospodársku spoluprácu a rozvoj (OECD) a klasifikáciou Svetovej banky a že väčšina dotknutých krajín — najmä stredomorské krajiny, na ktoré sa vzťahuje politika susedstva a partnerstva, krajiny Ázie a Latinskej Ameriky, ako aj Južná Afrika — sú takýmito krajinami. Napadnuté rozhodnutie teda zapadá do cieľov článku 177 ES, medzi ktoré patrí „trvalo udržateľný hospodársky a sociálny rozvoj rozvojových krajín“.

20 Skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie sa týka aj tretích krajín, ktoré nie sú rozvojovými krajinami, neznamená, že by malo byť prijaté výlučne na základe článku 181a ES. Dôvodom existencie tohto článku zavedeného Zmluvou z Nice je poskytnúť špecifický právny základ pre autonómne programy vo finančnej a v technickej oblasti, ako aj základ pre horizontálne dohody s tretími krajinami, ktoré nie sú rozvojovými krajinami.

21 Parlament tiež uvádza, že absencia článku 179 ES ako právneho základu prijatého rozhodnutia umožňuje Rade podľa jeho článku 2 ods. 2 a 4 prijímať individuálne rozhodnutia týkajúce sa jednej alebo viacerých rozvojových krajín na základe článku 181a ES, čo predstavuje porušenie Zmluvy.

22 Podľa Parlamentu vylúčenie opatrení v oblasti hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce z pôsobnosti rozvojovej spolupráce znamená vylúčenie väčšiny nástrojov založených na článku 179 ES s tým výsledkom, že toto ustanovenie je zbavené veľkej časti svojho obsahu.

23 Okrem toho Parlament zastáva názor, že výber právneho základu má byť vykonaný vzhľadom na geografické kritérium so zohľadnením krajín, s ktorými Spoločenstvo spolupracuje v zmysle predmetného aktu Spoločenstva. Články 179 ES a 181a ES sa teda uplatňujú v závislosti od krajín, na ktoré sa vzťahuje tento akt, a nezávisle od toho, či existuje prvotný cieľ a druhotný cieľ. Keďže sledovanie cieľov uvedených v článku 177 ES v praxi predstavuje hospodársku a finančnú spoluprácu s rozvojovými krajinami, články 179 ES a 181a ES môžu sledovať podobné ciele, hoci sa týkajú rozdielnych cieľových krajín.

24 Parlament subsidiárne uvádza, že napadnuté rozhodnutie sleduje súčasne ciele uvedené v článku 181a ES a v článku 179 ES, keďže predstavuje opatrenie hospodárskej spolupráce zároveň s rozvojovými krajinami a s ostatnými tretími krajinami. Použitie dvojakého právneho základu by teda bolo odôvodnené, keďže spolupráca s rozvojovými krajinami je neoddeliteľnou súčasťou cieľov tohto rozhodnutia.

Tvrdenia Rady

25 Podľa Rady predstavuje článok 181a ES vhodný a postačujúci právny základ napadnutého rozhodnutia. Okrem toho vôľa inštitúcie intenzívnejšie sa zúčastňovať na prijatí určitého aktu nemá vplyv na výber právneho základu pre tento akt.

26 Rada zastáva názor, že zo skúmania cieľa a obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že výlučným cieľom tohto rozhodnutia je vytvoriť opatrenie finančnej spolupráce s tretími krajinami pomocou nástroja Spoločenstva.

27 Napadnuté rozhodnutie patrí do pôsobnosti článku 181a ES, pretože v tejto súvislosti vôbec nerozlišuje medzi tretími krajinami podľa toho, či sú, alebo nie sú rozvojové. Skutočnosť, že finančné operácie EIB musia byť v súlade s vonkajšími politikami Únie a dopĺňať politiky pomoci, podľa Rady predpokladá, že sú v súlade s rozvojovou politikou Spoločenstva, ako to ukladá článok 181a ods. 1 prvý pododsek ES.

28 Naopak, okolnosť, že napadnuté rozhodnutie uvádza, že jeho uplatnenie má byť v súlade s rozvojovou politikou alebo vytvárať účinky podporujúce rozvoj, nepostačuje na odôvodnenie toho, aby bolo prijaté aj na základe článku 179 ES. Rovnako je to, pokiaľ ide o skutočnosť, že zoznam krajín oprávnených alebo potenciálne oprávnených na financovanie uvedený v prílohe I tohto rozhodnutia zahŕňa rozvojové krajiny, lebo odseky 1 a 2 tohto článku stanovujú, že príspevky EIB podľa tohto článku sa uskutočnia bez ohľadu na ostatné ustanovenia Zmluvy.

29 Rada na pojednávaní spresnila, že podľa jej názoru nepriama povaha vzťahu medzi zárukou Spoločenstva a rozvojovými krajinami predstavuje rozhodujúci dôvod, pre ktorý napadnuté rozhodnutie nemá byť podporne založené na článku 179 ES.

Tvrdenia Komisie

30 Komisia zastáva názor, že pôsobnosť článkov 179 ES a 181a ES spočíva zároveň na geografickom kritériu (rozvojové krajiny podľa hlavy XX Zmluvy a tretie krajiny podľa jej hlavy XXI) a obsahovom kritériu (tri ciele uvedené v článku 177 ods. 1 ES pre hlavu XX Zmluvy a opatrenia v oblasti hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce pre jej hlavu XXI).

31 Komisia napáda to, čo považuje za striktne geografický výklad pôsobnosti článku 181a ES uplatňovaný Parlamentom. Tento výklad nie je vzhľadom na znenie hláv XX a XXI Zmluvy podložený. Pokiaľ ide o predmetnú hlavu XXI, geografické kritérium odkazuje na všetky tretie krajiny, prípadne vrátane rozvojových krajín. Článok 181a ES sa teda môže uplatňovať na rozvojové krajiny za absencie prísnejšej formulácie hlavy, do ktorej patrí, a jeho odseku 1. Podľa Komisie argumentácia Parlamentu nezohľadňuje formuláciu „bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia tejto zmluvy“ uvedenú v článku 179 ods. 1 ES.

32 Komisia tiež uvádza, že napadnuté rozhodnutie je finančným nástrojom, ktorý sa uplatňuje v prvom rade vnútri Spoločenstva. Toto rozhodnutie nie je právnym základom pre finančné operácie EIB v prospech tretích krajín, ktorým je v prvom rade článok 18 ods. 1 protokolu o štatúte EIB pripojeného k Zmluve.

33 Komisia rovnako ako Rada pripomína, že článok 181a ES stanovuje, že opatrenia hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce mimo Spoločenstva vykonané na základe tohto článku „sú… v súlade s rozvojovou politikou Spoločenstva“. Preto sa podľa Komisie autori Zmluvy domnievali, že opatrenia založené na článku 181a ES môžu mať účinok v prospech rozvoja, vrátane rozvoja rozvojových krajín. Komisia v odpovedi na otázku položenú Súdnym dvorom na pojednávaní uviedla, že aj na poskytnutie záruky EIB vzťahujúcej sa na operácie týkajúce sa krajín, ktoré sú rozvojovými krajinami v zmysle Zmluvy, je vhodným právnym základom článok 181a ES, pretože z tejto záruky majú uvedené krajiny prospech iba nepriamo prostredníctvom úverov, ktoré EIB udeľuje podľa svojich vlastných interných postupov a na základe protokolu o štatúte EIB.

Posúdenie Súdnym dvorom

Úvodné pripomienky

34 Podľa ustálenej judikatúry voľba právneho základu aktu Spoločenstva musí byť založená na objektívnych prvkoch, ktoré možno preskúmať v rámci súdneho preskúmania, medzi ktoré patria predovšetkým cieľ a obsah aktu (pozri najmä rozsudky z 11. júna 1991, Komisia/Rada, nazývaný „Oxid titaničitý", C-300/89, Zb. s. I-2867, bod 10, a z 29. apríla 2004, Komisia/Rada, C-338/01, Zb. s. I-4829, bod 54), a nie vzhľadom na právny základ zvolený pre prijatie iných aktov Spoločenstva, ktoré prípadne vykazujú podobné vlastnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. februára 1988, Spojené kráľovstvo/Rada, 131/86, Zb. s. 905, bod 29, a z 20. mája 2008, Komisia/Rada, C-91/05, Zb. s. I-3651, bod 106). Okrem toho, pokiaľ v Zmluve existuje špeciálne ustanovenie, ktoré môže predstavovať právny základ pre predmetný akt, potom musí byť tento akt založený na takomto ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. apríla 2004, Komisia/Rada, už citovaný, bod 60, a z 26. januára 2006, Komisia/Rada, C-533/03, Zb. s. I-1025, bod 45).

35 Ak preskúmanie opatrenia preukáže, že sleduje dvojaký cieľ alebo že obsahuje dve zložky, a ak jeden z týchto cieľov alebo jednu z týchto zložiek možno označiť za hlavný cieľ alebo hlavnú zložku, zatiaľ čo druhá je iba doplňujúcim cieľom alebo doplňujúcou zložkou, musí byť akt založený na jedinom právnom základe, a to na tom, ktorý si vyžaduje hlavný alebo prevažujúci cieľ alebo zložka (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. marca 1993, Komisia/Rada, C-155/91, Zb. s. I-939, body 19 a 21; z 30. januára 2001, Španielsko/Rada, C-36/98, Zb. s. I-779, bod 59; z 29. apríla 2004, Komisia/Rada, už citovaný, bod 55, ako aj z 20. mája 2008, Komisia/Rada, už citovaný, bod 73).

36 V prípade, ak ide o opatrenie, ktoré naraz sleduje viacero cieľov alebo ktoré má viac zložiek, ktoré sú nerozlučne spojené, bez toho, aby jeden cieľ alebo jedna zložka boli doplňujúcimi oproti ostatným, Súdny dvor rozhodol, že pokiaľ sa takto majú uplatniť

rôzne ustanovenia Zmluvy ES, takéto opatrenie sa musí zakladať výnimočne na rôznych príslušných právnych základoch (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. septembra 2003, Komisia/Rada, C-211/01, Zb. s. I-8913, bod 40, a z 20. mája 2008, Komisia/Rada, už citovaný, bod 75).

37 Ako už však Súdny dvor rozhodol, najmä v bodoch 17 až 21 už citovaného rozsudku Oxid titaničitý, uplatnenie dvojakého právneho základu je vylúčené, ak sú konania ustanovené pre jeden alebo druhý z týchto základov nezlučiteľné (pozri tiež v tomto zmysle rozsudky z 25. februára 1999, Parlament/Rada, C-164/97 a C-165/97, Zb. s. I-1139, bod 14; z 29. apríla 2004, Komisia/Rada, už citovaný, bod 57, ako aj z 10. januára 2006, Komisia/Rada, C-94/03, Zb. s. I-1, bod 52, a Komisia/Parlament a Rada, C-178/03, Zb. s. I-107, bod 57).

38 Vo svetle týchto úvah je potrebné určiť, či napadnuté rozhodnutie mohlo byť platne prijaté výlučne na základe článku 181a ES. Na tento účel je potrebné analyzovať v prvom rade vzťahy medzi na jednej strane článkom 179 ES, ktorý sa nachádza v hlave XX Zmluvy, a na strane druhej článkom 181a ES, ktorý patrí do jej hlavy XXI, pred skúmaním toho, či obsah a cieľ tohto rozhodnutia patrí, ako to uvádza Parlament, do pôsobnosti týchto dvoch článkov. Ak sa ukáže, že ide o taký prípad, bude potrebné preskúmať, aký právny základ bol vhodný na prijatie predmetného rozhodnutia.

O vymedzení príslušných oblastí hláv XX a XXI Zmluvy

39 Je pravda, ako to zdôrazňuje Komisia, že pojem „tretie krajiny“ používaný v článku 181a ES je dostatočne široký na to, aby zahŕňal tak rozvojové krajiny, ako aj iné tretie krajiny. Z toho však nemožno pod hrozbou obmedzenia pôsobnosti článku 179 ES vyvodzovať, že akékoľvek opatrenie hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce s rozvojovými krajinami v zmysle článku 177 ES môže byť vykonané výlučne na základe článku 181a ES.

40 Hoci samotný článok 181a ES sa výslovne týka „hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce“, zatiaľ čo článok 179 ES iba všeobecne odkazuje na „opatrenia“, stále platí, že takáto spolupráca môže podľa svojich modalít predstavovať typickú formu rozvojovej spolupráce. Je nesporné, že EIB koná v zásade v rámci hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce. V článku 179 ES v spojení s článkom 177 ES je stanovené, že EIB prispieva za podmienok stanovených v jej štatúte k uskutočňovaniu opatrení potrebných na napĺňanie cieľov politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce. Bod 119 Spoločného vyhlásenia Rady a zástupcov vlád členských štátov na zasadnutí Rady, Európskeho parlamentu a Komisie o politike rozvoja Európskej únie s nadpisom „Európsky konsenzus [o rozvoji]“ (Ú. v. EÚ 2006 C 46, s. 1) uvádza, že EIB „zohráva čoraz významnejšiu úlohu pri poskytovaní pomoci Spoločenstva investovaním do súkromných a verejných podnikov v rozvojových krajinách“.

41 Okrem toho článok 181a ES sa začína formuláciou „bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia tejto zmluvy a najmä ustanovenia hlavy XX“. Táto formulácia vyjadruje myšlienku, že predmetná hlava XX je pre rozvojovú spoluprácu špecifická.

42 Je pravda, ako to pripomína Rada a Komisia, že aj článok 179 ES sa začína formuláciou „bez toho, aby boli dotknuté ostatné ustanovenia tejto zmluvy“.

43 Treba však poznamenať, že na jednej strane, ako to zdôraznil Parlament vo svojich písomných vyjadreniach, článok 179 ES bol formulovaný v čase, keď článok 181a ES ešte neexistoval, keďže hlava XXI, do ktorej tento článok patrí, bola zaradená do Zmluvy až pri jej neskoršej zmene vyplývajúcej zo Zmluvy z Nice. Pred nadobudnutím účinnosti článku 181a ES a v rozsahu, v akom nešlo o nástroje Spoločenstva patriace do iných politík, Spoločenstvo za neexistencie osobitného právneho základu prijímalo opatrenia a uzatváralo dohody o spolupráci s tretími krajinami, ktoré neboli rozvojovými

krajinami, na základe článku 235 Zmluvy ES (teraz článok 308 ES). Zaradenie hlavy XXI do Zmluvy teda pre túto spoluprácu vytvorilo osobitný právny základ a spružnilo postup prijímania iniciatív Spoločenstva v tejto oblasti nahradením jednomyseľnosti v rámci Rady požadovanej článkom 308 ES kvalifikovanou väčšinou.

44 Na druhej strane výhrada uvedená v článku 179 ES je menej špecifická než výhrada uvedená v článku 181a ES, ktorá sa výslovne týka hlavy XX Zmluvy.

45 Za týchto okolností sa výhrada uvedená v článku 181a ES týkajúca sa hlavy XX Zmluvy uplatní prednostne pred výhradou uvedenou v článku 179 ES.

46 Tento výklad nemôže spochybniť argumentácia Komisie uvedená v bode 33 tohto rozsudku, podľa ktorej opatrenia týkajúce sa politiky v oblasti rozvojovej spolupráce môžu byť založené výlučne na článku 181a ES, pokiaľ sú v súlade s touto politikou, ako táto politika vyplýva z hlavy XX Zmluvy. Uvedenie, že opatrenia hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce „sú v súlade s rozvojovou politikou Spoločenstva“, v článku 181a ods. 1 ES totiž znamená iba to, že ak Spoločenstvo prijíma opatrenia na základe článku 181a ES, musí dbať na to, aby zachovalo súlad s tým, čo bolo alebo by mohlo byť prijaté na základe článku 179 ES. Táto analýza je podporená článkom 178 ES, podľa ktorého má Spoločenstvo na zreteli ciele podľa článku 177 ES v politikách, ktoré uskutočňuje a ktoré pravdepodobne môžu mať vplyv na rozvojové krajiny.

47 Z toho vyplýva, že keďže sa článok 181a ES uplatňuje bez ohľadu na hlavu XX Zmluvy ES týkajúcu sa rozvojovej spolupráce, nie je poslaním tohto článku predstavovať právny základ opatrení, ktoré sledujú ciele rozvojovej spolupráce v zmysle predmetnej hlavy XX, uvedené v článku 177 ES.

48 Bez toho, aby sa bolo treba v prejednávanej veci vysloviť k otázke, či opatrenie hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce s rozvojovými krajinami môže v rozsahu, v akom nesleduje takéto ciele, mať ako výlučný základ článok 181a ES, je potrebné pristúpiť ku skúmaniu obsahu a účelu napadnutého rozhodnutia.

O obsahu napadnutého rozhodnutia

49 Napadnuté rozhodnutie v súlade so svojím článkom 1 ods. 1 udeľuje EIB rozpočtovú záruku týkajúcu sa nezaplatených platieb spojených s finančnými operáciami vykonávanými zo strany EIB v krajinách, na ktoré sa toto rozhodnutie vzťahuje, pokiaľ predmetné financie boli poskytnuté na podporu cieľov vonkajšej politiky Únie.

50 Podľa znenia článku 2 ods. 1 napadnutého rozhodnutia je zoznam krajín oprávnených alebo potenciálne oprávnených na financovanie EIB v rámci záruky Spoločenstva stanovený v prílohe. Tento zoznam je rozdelený do štyroch skupín, ktoré sa v uvedenom poradí týkajú predvstupových krajín, krajín susedstva a partnerstva, Ázie a Latinskej Ameriky a nakoniec Južnej Afriky.

51 Parlament uviedol, že väčšina krajín uvedených v tejto prílohe sú „rozvojové krajiny“ v súlade s klasifikáciou OECD, ako aj Svetovej banky. Rada a Komisia proti týmto klasifikáciám neformulovali námietku.

52 V tejto súvislosti je potrebné na úvod pripomenúť, že pojem „rozvojové krajiny“ uvedený v hlave XX Zmluvy nie je Zmluvou definovaný. Je pravda, ako vyplýva z ústnych odpovedí účastníkov konania na otázku položenú Súdnym dvorom na pojednávaní, ako aj z druhej poznámky pod čiarou Spoločného vyhlásenia uvedeného v bode 40 tohto rozsudku, že v praxi Spoločenstva sa osobitná pozornosť venuje zoznamu príjemcov oficiálnej rozvojovej pomoci, o ktorom rozhoduje výbor pre pomoc v rámci OECD. Skutočnosťou však zostáva, že pojem rozvojové krajiny musí byť predmetom samostatného výkladu Spoločenstva. Je to tak tiež vzhľadom na skutočnosť,

že kategória rozvojových krajín je dynamická, a to v tom zmysle, že sa môže priebežne meniť v závislosti od nepredvídateľných udalostí.

53 V prejednávanej veci však postačuje poznamenať, že je nesporné, že veľká časť, ba dokonca väčšina krajín vymenovaných v zozname krajín oprávnených na financovanie pripojenom k napadnutému rozhodnutiu môže patriť pod tento pojem bez ohľadu na jeho presný význam.

54 Za týchto okolností v rozpore s tým, čo uvádza Rada a Komisia, nemôže byť vylúčené, aby prijatie opatrenia finančnej spolupráce s tretími krajinami prostredníctvom napadnutého rozhodnutia mohlo patriť pod rozvojovú spoluprácu v zmysle hlavy XX Zmluvy.

55 Ako uvádzajú Parlament a Komisia, partneri EIB v rámci projektu majú z dôvodu záruky Spoločenstva prospech z úverov za výhodnejšie úroky, ktoré môžu predstavovať opatrenia pomoci. Článok 179 ods. 2 ES uvádza, že EIB podporuje politiku rozvojovej spolupráce, ktorú sleduje Spoločenstvo. Preto skutočnosť, že činnosť EIB spočíva najmä v udeľovaní odplatných úverov, a nie subvencií, nemôže brániť tomu, aby niektoré z týchto finančných operácií mohli byť kvalifikované ako rozvojová pomoc.

56 V tomto kontexte treba tiež poznamenať, že v zmysle článku 2 ods. 2 napadnutého rozhodnutia môže Rada jednotlivo v každom prípade rozhodnúť o záruke Spoločenstva na financovanie EIB týkajúce sa určitých krajín vrátane krajín neuvedených v prílohe I tohto rozhodnutia. Okrem toho v súlade s článkom 2 ods. 4 napadnutého rozhodnutia v prípade splnenia určitých podmienok môže Rada rozhodnúť o pozastavení nového financovania EIB so zárukou Spoločenstva. Nie je vôbec vylúčené, aby sa rozvojových

krajín mohli týkať rozhodnutia Rady prijaté na základe uplatnenia článku 2 ods. 2 alebo 4 napadnutého rozhodnutia. Podľa uvedených ustanovení sa však predmetné rozhodnutia prijmú v súlade s postupom stanoveným v článku 181a ES, a to bez ohľadu na to, či ide, alebo nejde o rozvojové krajiny v zmysle hlavy XX Zmluvy.

O účele napadnutého rozhodnutia

57 Hoci je nesporné, že napadnuté rozhodnutie patrí do rámca finančnej spolupráce s tretími krajinami prostredníctvom finančného nástroja Spoločenstva, Parlament sa rozchádza s Radou a Komisiou, pokiaľ ide o dôsledky, ktoré je potrebné z tohto konštatovania vyvodzovať.

58 Parlament tvrdí, že napadnuté rozhodnutie, v rozsahu, v akom sa týka rozvojových krajín, sleduje ciele článku 177 ES, najmä podporu trvalo udržateľného hospodárskeho a sociálneho rozvoja. Rada voči tomu namieta bez toho, aby uviedla, aký cieľ teda rozhodnutie vo vzťahu k rozvojovým krajinám v zmysle hlavy XX Zmluvy sleduje.

59 V tejto súvislosti, v rozpore s názorom Rady a Komisie, je to skôr obsah napadnutého rozhodnutia, než jeho účel, čo vyplýva z opisu uvedeného v bode 57 tohto rozsudku. Z tohto rozhodnutia v skutočnosti vyplýva, že poskytnutie záruky Spoločenstva sleduje ciele idúce nad rámec opatrenia, ktoré by sa iba doplňujúco týkalo rozvojovej spolupráce. Najmä z odôvodnenia č. 3 uvedeného rozhodnutia vyplýva, že účelom tohto

rozhodnutia je podpora vonkajšej činnosti Únie bez toho, aby sa ovplyvnila kreditná pozícia EIB. Navyše podľa znenia článku 1 tohto rozhodnutia sa záruka Spoločenstva udeľuje iba v rozsahu, v akom boli predmetné finančné operácie určené „na podporu príslušných cieľov vonkajšej politiky… únie“.

60 Ako poznamenal Parlament na pojednávaní, je možné, že za absencie takejto záruky by EIB v dotknutých krajinách nemohla vykonať finančné operácie. Vzhľadom na zvýšené riziká spojené s poskytnutím financií v určitých tretích krajinách by kreditná pozícia EIB mohla byť ovplyvnená vykonávaním takýchto operácií v týchto krajinách, takže aby sa predišlo poškodeniu kreditnej pozície, EIB mohla byť odradená od vykonávania takéhoto financovania, alebo aspoň prinútená ukladať na tieto operácie žiadateľom o úver citeľne menej výhodné podmienky. Takto z dôvodu záruky Spoločenstva a v dôsledku prispenia tejto záruky ku kreditnej pozícii EIB angažovanie sa EIB v tretích krajinách je favorizované a umožnené. Preto sa okolnosť zachovania tejto kreditnej pozície zdá byť nevyhnutným prostriedkom realizácie základného cieľa tohto rozhodnutia, ktorým je podpora vonkajšej politiky Spoločenstva.

61 Okrem toho za predpokladu, že by záruka Spoločenstva vytvárala iba nepriame účinky vo vzťahu k tretím krajinám uvedeným v napadnutom rozhodnutí, prostredníctvom výhodnejších podmienok, ktorým EIB môže podriadiť financovanie poskytnuté týmto krajinám, ako to uvádzali Rada a Parlament, táto okolnosť nebráni tomu, aby toto opatrenie mohlo zapadať do rámca politiky Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce.

62 Okrem toho v rozpore s tým, čo tvrdí Komisia, napadnuté rozhodnutie nemôže byť považované za výlučne vnútorné opatrenie Spoločenstva. Je pravda, že spočiatku záruka Spoločenstva vytvára svoje účinky najmä v rámci Spoločenstva, teda vo vzťahoch medzi EIB a rozpočtom Spoločenstva. Ako však vyplýva z bodu 59 tohto rozsudku, táto záruka

nepredstavuje cieľ uvedeného rozhodnutia, ale prostriedok zvolený na dosiahnutie tohto cieľa spočívajúceho v podpore vonkajšej politiky Spoločenstva uľahčením a posilnením finančnej spolupráce s tretími krajinami prostredníctvom EIB.

63 Politika Spoločenstva v oblasti rozvojovej spolupráce je neoddeliteľnou súčasťou vonkajšej činnosti Spoločenstva. Odôvodnenie č. 8 napadnutého rozhodnutia okrem toho zdôrazňuje, že finančné operácie EIB by mali byť v súlade s politikami Únie v oblasti vonkajších vzťahov vrátane konkrétnych regionálnych cieľov a mali by tieto politiky podporovať. Rovnako článok 3 ods. 2 tohto rozhodnutia výslovne stanovuje, že spolupráca je v rámci jednotlivých regiónov rozdielna a zohľadňuje úlohu EIB, ako aj politiky Únie v každom regióne.

64 V tejto súvislosti z odôvodnenia č. 4 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že záruka Spoločenstva by mala pokrývať finančné operácie EIB, ktoré sa uskutočňujú v krajinách, na ktoré sa vzťahuje nástroj rozvojovej spolupráce a nástroj európskeho susedstva a partnerstva. Odôvodnenie č. 7 toho istého rozhodnutia uvádza tiež nástroj stability zriadený nariadením č. 1717/2006. Toto rozhodnutie teda smeruje k posilneniu činností vykonaných najmä prostredníctvom týchto troch nástrojov, ktoré sa aspoň sčasti týkajú rozvojovej spolupráce v zmysle hlavy XX Zmluvy. Táto analýza je potvrdená odôvodnením č. 15, ktoré sa týka najmä prípadných možností „kombinovať financovanie EIB s rozpočtovými zdrojmi [Únie] vo forme grantovej podpory, rizikového kapitálu a dotácií [zvýhodnenia — *neoficiálny preklad*] úrokových sadzieb, spolu s technickou pomocou pri vypracovávaní a realizácii projektov alebo zlepšovaní právneho a regulačného rámca“.

65 Navyše konkrétne ciele uvedené v preambule napadnutého rozhodnutia týkajúce sa rôznych regiónov, na ktoré sa toto rozhodnutie vzťahuje, zodpovedajú aspoň čiastočne typickým cieľom rozvojovej spolupráce. Z odôvodnenia č. 12 predmetného rozhodnutia citovaného Parlamentom na pojednávaní vyplýva, že v Ázii a Latinskej Amerike — regiónoch, v ktorých „[by sa] EIB mala snažiť postupne rozširovať svoje činnosti na väčší počet krajín… vrátane menej prosperujúcich krajín“ — by sa financovanie EIB malo zameriavať najmä na projekty v oblasti trvalej udržateľnosti životného prostredia a energetickej bezpečnosti a podporovať zachovanie prítomnosti Únie v týchto regiónoch prostredníctvom priamych zahraničných investícií a transferu technológií a know-how. Rovnako z odôvodnení č. 13 a 14 vyplýva, že EIB by sa mala zamerať na jednej strane v strednej Ázii na hlavné projekty týkajúce sa zásobovania energiou

a prepravy energie, ktoré majú cezhraničný význam, a na druhej strane v Južnej Afrike na projekty infraštruktúry verejného záujmu vrátane malých a stredných podnikov.

66 Z toho vyplýva, že finančná spolupráca, ktorá je v zmysle napadnutého rozhodnutia vykonávaná prostredníctvom záruky Spoločenstva poskytnutej EIB, sleduje v rozsahu, v akom sú dotknuté rozvojové krajiny, súčasne sociálno-ekonomické ciele uvedené v článku 177 ES, najmä trvalo udržateľný hospodársky a sociálny rozvoj týchto krajín.

67 Z vyššie uvedeného vyplýva, že na napadnuté rozhodnutie sa v rozsahu, v akom sa týka rozvojových krajín v zmysle hlavy XX Zmluvy, vzťahuje táto hlava, a teda článok 179 ES. Preto má toto rozhodnutie dve zložky, jednu týkajúcu sa rozvojovej spolupráce, ktorá patrí pod článok 179 ES, a druhú týkajúcu sa hospodárskej, finančnej a technickej spolupráce s tretími krajinami, ktoré nie sú rozvojovými krajinami, ktorá patrí pod článok 181a ES.

O vzťahu medzi zložkami napadnutého rozhodnutia

68 V rozpore s tým, čo uvádza Parlament, konštatovanie, že napadnuté rozhodnutie má dve zložky uvedené v predchádzajúcom bode, nepostačuje na prijatie záveru, že malo byť prijaté na dvojakom právnom základe vytvorenom článkami 179 ES a 181a ES. Vzhľadom na judikatúru citovanú v bodoch 35 a 36 tohto rozsudku je potrebné určiť, či jednu zo zložiek tohto rozhodnutia možno označiť za hlavnú alebo

prevažujúcu, zatiaľ čo druhá je iba doplňujúca, alebo naopak, či tieto dve zložky sú nerozlučne späté bez toho, aby jedna bola vo vzťahu k druhej doplňujúca.

69 V tejto súvislosti treba na úvod zdôrazniť, že právne základy sporné v prejednávanej veci, a to články 179 ES a 181a ES, sa oba týkajú spolupráce s tretími krajinami, medziiným na finančnej úrovni, a že ako vyplýva z bodu 55 tohto rozsudku, zapojenie EIB do kontextu finančnej spolupráce s rozvojovými krajinami je neoddeliteľnou súčasťou rozvojovej spolupráce v zmysle hlavy XX Zmluvy.

70 V tomto prípade je tiež okrem toho potrebné poznamenať, že hoci Rada a Komisia tvrdia, že napadnuté rozhodnutie má na jednej strane hlavný cieľ a hlavnú zložku spojené takmer výlučne s článkom 181a ES a na druhej strane doplňujúci cieľ a doplňujúcu zložku spojené s článkom 179 ES, Rada ani Komisia neboli schopné preukázať, čím je hospodárska, finančná a technická spolupráca medzi Spoločenstvom a tretími rozvojovými krajinami do takej miery odlišná od rozvojovej spolupráce v zmysle hlavy XX Zmluvy, že toto rozhodnutie, dokonca v rozsahu, v akom sa v ňom uvádzaná spolupráca týka rozvojových krajín, má hlavný alebo prevažujúci cieľ, ktorý sa netýka rozvojovej spolupráce v zmysle predmetnej hlavy XX.

71 Napadnuté rozhodnutie smeruje k posilneniu finančnej spolupráce s rozvojovými krajinami, ako aj s inými tretími krajinami, prostredníctvom záruky Spoločenstva poskytnutej EIB. Toto rozhodnutie sa teda týka činností, ktoré sú svojou povahou podobné a ktoré sa odlišujú iba v závislosti od dotknutých regiónov a krajín. Ako vyplýva z bodov 77 a 78 návrhov generálnej advokátky, bolo by neisté až svojvoľné snažiť sa identifikovať v predmetnom rozhodnutí prevažujúcu geografickú zložku. Platí to o to viac z dôvodu evolutívnej povahy kategórie rozvojových krajín v zmysle hlavy XX

Zmluvy a vzhľadom na možnosť uvedenú v článku 2 ods. 2 toho istého rozhodnutia, aby Rada rozhodovala jednotlivo v každom prípade o oprávnenosti financovania EIB so zárukou Spoločenstva v prípade krajín, ktoré dokonca nie sú uvedené v prílohe I napadnutého rozhodnutia.

72 Z vyššie uvedeného vyplýva, že z hľadiska obsahu a cieľa napadnutého rozhodnutia má toto rozhodnutie zložky, ktoré sú nerozlučne spojené a ktoré patria na jednej strane pod článok 179 ES a na druhej strane pod článok 181a ES bez toho, aby bolo možné označiť jeden cieľ alebo jednu zložku za hlavnú alebo prevažujúcu. V dôsledku toho je na základe uplatnenia judikatúry spomenutej v bode 36 tohto rozsudku potrebné konštatovať, že toto rozhodnutie malo byť v zásade prijaté na základe týchto dvoch článkov, pokiaľ by takáto kombinácia právnych základov nebola vylúčená v zmysle judikatúry spomenutej v bode 37 tohto rozsudku, čo je potrebné skúmať.

O zlučiteľnosti konaní

73 Po vyzvaní Súdnym dvorom, aby sa na pojednávaní vyjadrili k otázke, či konania upravené v článkoch 179 ES a 181a ES sú zlučiteľné, všetci účastníci konania odpovedali kladne, poznamenajúc, že určité opatrenia už boli zákonodarcom Spoločenstva prijaté na dvojakom základe týchto článkov.

74 V tejto súvislosti však treba pripomenúť, ako to vyplýva z judikatúry citovanej v bode 34 tohto rozsudku, že určenie právneho základu aktu nie je možné vykonať vzhľadom na právny základ zvolený pre prijatie iných aktov Spoločenstva, ktoré prípadne vykazujú podobné vlastnosti.

75 Ako sa spomína v bode 37 tohto rozsudku, uplatnenie dvojakého právneho základu je vylúčené, ak sú konania ustanovené pre jeden alebo druhý z týchto základov nezlučiteľné.

76 V prejednávanej veci je potrebné poznamenať, že na rozdiel od situácie, ktorej sa týkal už citovaný rozsudok Oxid titaničitý, Rada rozhoduje kvalifikovanou väčšinou tak v konaní podľa článku 179 ES, ako aj v konaní podľa článku 181a ES.

77 Je pravda, že v rámci článku 179 ES Parlament vykonáva zákonodarnú funkciu spôsobom spolurozhodovania s Radou, zatiaľ čo článok 181a ES — jediný právny základ použitý na prijatie napadnutého rozhodnutia — stanovuje iba konzultáciu medzi Parlamentom a Radou.

78 Treba však pripomenúť dôležitosť úlohy Parlamentu v legislatívnom procese Spoločenstva. Ako už Súdny dvor poznamenal, účasť Parlamentu na tomto procese je odrazom základnej demokratickej zásady, podľa ktorej sa ľudia zúčastňujú na výkone moci prostredníctvom reprezentatívneho zhromaždenia, na úrovni Spoločenstva (pozri v tomto zmysle rozsudky Oxid titaničitý, už citovaný, bod 20 a citovanú judikatúru, ako aj z 30. marca 1995, Parlament/Rada, C-65/93, Zb. s. I-643, bod 21).

79 V tejto súvislosti, v rozpore so situáciou, aká existovala vo veci, ktorej sa týkal už citovaný rozsudok Oxid titaničitý, uplatnenie dvojakého právneho základu spočívajúceho v článkoch 179 ES a 181a ES za okolností prejednávanej veci nepoškodzuje práva Parlamentu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. januára 2006, Komisia/Rada, už citovaný, bod 54, ako aj Komisia/Parlament a Rada, už citovaný, bod 59). Uplatnenie článku 179 ES predpokladá významnejšiu účasť Parlamentu, keďže tento článok uvádza

prijatie aktu v konaní nazývanom „spolurozhodovanie“. Nakoniec pred Súdnym dvorom nebolo uvádzané, že takýto dvojaký právny základ nie je z hľadiska legislatívnej techniky možný.

80 Mnohé údaje navyše nasvedčujú v prospech záveru, podľa ktorého kumulácia článkov 179 ES a 181a ES by bola vzhľadom na napadnuté rozhodnutie tak možná, ako aj vhodná.

81 Po prvé, ako vyplýva z bodov 69 až 72 tohto rozsudku, zložky napadnutého rozhodnutia, z ktorých prvá sa týka rozvojových krajín a druhá ostatných tretích krajín, sú nerozlučné. Vzhľadom na evolutívnu povahu kategórie rozvojových krajín v zmysle hlavy XX Zmluvy, ako aj požiadavky právnej istoty bolo by ťažko možné dať v praxi prednosť paralelnému prijatiu dvoch aktov, z ktorých jeden by sa týkal rozvojových krajín a bol založený výlučne na článku 179 ES a druhý by sa týkal tretích krajín, ktoré nie sú rozvojové, a bol by založený výlučne na článku 181a ES. Po druhé, ako tiež vyplýva z tých istých bodov tohto rozsudku, nemožno tvrdiť, že jedna z týchto zložiek je vo vzťahu k druhej doplňujúca.

82 Za týchto okolností by riešenie, ktoré by vzhľadom na rozdiely medzi konaniami nazývanými „spolurozhodovanie“ a „konzultácia“ upravenými v článkoch 179 ES a 181a ES spočívalo v uprednostnení jediného právneho základu článku 179 ES ako základu predvídajúceho výraznejšiu účasť Parlamentu, malo za dôsledok to, že hospodárska, finančná a technická spolupráca s tretími krajinami, ktoré nie sú rozvojovými krajinami, by nebola výslovne krytá zvoleným právnym základom. Za takého predpokladu by zákonodarná úloha Rady bola v každom prípade ovplyvnená rovnako ako uplatnením dvojakého právneho základu spočívajúceho v článkoch 179 ES a 181a ES. Okrem toho tiež preto, ako vyplýva z bodu 47 tohto rozsudku, že nie je poslaním článku 181a ES predstavovať právny základ opatrení, ktoré sledujú ciele uvedené v článku 177 ES týkajúce sa rozvojovej spolupráce v zmysle hlavy XX Zmluvy, článok 179 ES v zásade nemôže byť podkladom opatrení spolupráce, ktoré nesledujú takéto ciele.

83 Z toho vyplýva, že za špecifických okolností prejednávanej veci charakterizovaných najmä doplňujúcim vzťahom medzi hlavami XX a XXI Zmluvy, ako aj takmer nezávislým postavením článkov 179 ES a 181a ES nemôžu byť konania uvedené v týchto dvoch článkoch kvalifikované ako nezlučiteľné.

84 V dôsledku toho je potrebné prijať záver, že napadnuté rozhodnutie malo byť výnimočne prijaté na dvojakom právnom základe článkov 179 ES a 181a ES.

85 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody treba teda napadnuté rozhodnutie zrušiť, keďže je založené výlučne na článku 181a ES.

O návrhu na zachovanie účinkov napadnutého rozhodnutia

86 Parlament, v tejto súvislosti podporovaný Radou a Komisiou, žiada Súdny dvor, aby v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia zachoval jeho účinky až do prijatia nového rozhodnutia.

87 Podľa znenia článku 231 druhého odseku ES Súdny dvor môže pri vyhlásení nariadenia za neplatné uviesť, ak to považuje za potrebné, ktoré účinky nariadenia vyhláseného za neplatné sa považujú za zachované. Takéto ustanovenie sa môže analogicky uplatňovať rovnako pri rozhodnutí, ak existujú závažné dôvody právnej istoty, porovnateľné s dôvodmi, ktoré vznikajú v prípade zrušenia niektorých nariadení, odôvodňujúce, aby

Súdny dvor vykonával právomoc, ktorú mu v tomto kontexte priznáva článok 231 druhý odsek ES (pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 26. marca 1996, Parlament/Rada, C-271/94, Zb. s. I-1689, bod 40; z 12. mája 1998, Spojené kráľovstvo/Komisia, C-106/96, Zb. s. I-2729, bod 41, ako aj z 28. mája 1998, Parlament/Rada, C-22/96, Zb. s. I-3231, body 41 a 42).

88 Napadnuté rozhodnutie nadobudlo účinnosť na základe svojho článku 10 tretí deň po svojom uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*, ku ktorému došlo 30. decembra 2006. Je nesporné, že jeho zrušenie bez zachovania jeho účinkov by mohlo mať negatívne dôsledky, pokiaľ ide o kreditnú pozíciu EIB, a mohlo by mať za následok neistotu v prebiehajúcich a budúcich finančných operáciách EIB.

89 Za týchto okolností existujú závažné dôvody právnej istoty, ktoré odôvodňujú, aby Súdny dvor vyhovel žiadosti účastníkov konania o zachovanie účinkov napadnutého rozhodnutia. Je teda potrebné odložiť účinky jeho zrušenia až do nadobudnutia účinnosti nového rozhodnutia v primeranej lehote. V tejto súvislosti sa zdá, že lehota dvanástich mesiacov od vyhlásenia tohto rozsudku môže byť považovaná za primeranú.

O trovách

90 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Parlament navrhol zaviazať Radu na náhradu trov konania a Rada nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania. Komisia, ktorá vstúpila do konania ako vedľajší účastník konania v súlade s článkom 69 ods. 4 prvým pododsekom toho istého rokovacieho poriadku, znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (tretia komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Rady 2006/1016/ES z 19. decembra 2006, ktorým sa Európskej investičnej banke poskytuje záruka Spoločenstva na straty z úverov a záruk za úvery na projekty mimo Spoločenstva, sa zrušuje.**

2. **Účinky rozhodnutia 2006/1016 sa zachovajú pre finančné operácie Európskej investičnej banky, ktoré budú dohodnuté do nadobudnutia účinnosti nového rozhodnutia, prijatého v lehote dvanástich mesiacov od dátumu vyhlásenia tohto rozsudku na základe správneho právneho základu, a to spoločne článkov 179 ES a 181a ES.**

3. **Rada Európskej únie je povinná nahradiť trovy konania, okrem trov konania Komisie Európskych spoločenstiev.**

4. **Komisia Európskych spoločenstiev znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy